

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **G. M.**
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
se sídlem Václavské předměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, IČ 00007064**
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2022, č. j. OAM-428/ZA-ZA11-ZA10-2021, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou. Shrnl důvody své žádosti o mezinárodní ochranu, a to obavy z perzekuce v domovském státě s ohledem na skutečnost, že je homosexuál. V průběhu správního řízení v této souvislosti popsal incident z roku 2012, kdy při pobytu v zemi svého původu čelil urážkám z důvodu své odlišné sexuální orientace, které vyústily v jeho napadení, v rámci kterého utrpěl podlitiny a vyražení zubu a následně byl po dobu 9 dnů hospitalizován. K dalšímu incidentu došlo v roce 2019, kdy si zapomněl z batohu sundat duhové označení, v důsledku čehož byl opět zbit a hospitalizován po dobu 7 dnů. Jako sekundární důvod svých obav dále uvedl podporu protikorupčního snažení opozičního předáka N., kterému opakovaně odeslal finanční příspěvek a účastnil se demonstrací uskutečněných v České republice (dále také jen „ČR“).
3. Dle jeho názoru je napadené rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť neodpovídá na zásadní otázky podané žádosti. Má za to, že při vypořádání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo nezbytné nejprve posoudit postavení homosexuálů v zemi jeho původu. Z provedeného dokazování i ze shromážděných podkladů přitom vyplývá, že jsou příslušníci LGBT komunity na území Ruské federace diskriminováni. Doplnil, že v Rusku byla homosexualita trestná do roku 1993, do roku 1999 byla klasifikována jako duševní nemoc. Od roku 2013 pak země zakázala „propagandu netradičních způsobů života mezi nezletilci,“ kdy je možno pokutovat každý čin, který uznají úřady, za propagaci homosexuality.
4. Žalobce uvedl, že je praktikujícím homosexuálem, na území ČR má stálého partnera, svoji sexuální orientaci zde neskrývá. Ze shromážděných podkladů dle jeho názoru vyplývá, že stejným způsobem by se nemohl chovat na území Ruské federace. Ačkoli homosexualita není na území Ruské federace trestná, tak její projevy jsou nezákonné, a to v rámci pojmu propagace homosexuality. Z toho dovozuje, že homosexualita je postavena mimo zákon, o čemž svědčí dále i to, že oslavy obdobné pražskému Pride jsou striktně zakázány a gay kluby jsou provozovány jen skrytě a coby nezákonné podniky. Žalobce je toho názoru, že při posouzení jeho žádosti je nezbytné nejprve objektivně zhodnotit postavení homosexuálů na území Ruska, poté odpovědět na otázku zda je skutečně homosexuál a posoudit relevantnost jeho obav. Uvedl, že žalovanému doložil lékařskou dokumentaci, ze které vyplývá, že při pobytu v domovském státě čelil pronásledování a utrpěl újmu na zdraví.
5. Odůvodnění napadeného rozhodnutí dle žalobce nenabízí přesvědčivé zhodnocení postavení LGBT komunity v Rusku a schovává se za závěry typu „situace se zlepšuje“, přičemž zcela rezignuje na posouzení jeho sexuální orientace. Zdůraznil, že ačkoli není možné lékařsky posoudit a přezkoumat jeho tvrzení o sexuální orientaci, před správním orgánem netajil existenci milostného vztahu. Jeho partnera tak bylo možné vytěžit dle § 3 správního řádu jako svědka. Má za to, že po něm nelze spravedlivě požadovat, aby se styděl za svoji orientaci a aktivně ji maskoval, neboť projevem jeho svobody je právě otevřená realizace jeho sexuální orientace. V této souvislosti se rovněž obává, že po návratu do vlasti by ho čekala povinná účast v armádě, kde by nedokázal skrýt svoji sexuální orientaci a zajisté by tak čelil značné diskriminaci.
6. Sekundárně pak žalobce namítl porušení § 3 správního řádu stran posouzení deklarované politické aktivity, se kterou se správní orgán vypořádal pouze obecným způsobem, bez

přihlédnutí k právnímu a bezpečnostnímu postavení ruských státních příslušníků, kteří finančně podporují zakázané opoziční hnutí.

7. Ze všech uvedených důvodů proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost podané žaloby. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní výpovědi žalobce, opatřené informace o zemi původu a na odůvodnění napadeného rozhodnutí, na jehož správnosti setrval.
9. Uvedl, že žalobní námitky jsou jen pouhým vyjádřením nesouhlasu žalobce se závěry žalovaného, proto považuje za nadbytečné se k žalobě rozsáhleji vyjadřovat, neboť odpověď na v žalobě uplatněné námitky poskytuje již samo odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Shrnul, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava z problémů v případě návratu do Ruska z důvodu jeho politické angažovanosti v ČR a dále obava ze zabití kvůli jeho homosexuální orientaci.
10. Žalovaný uvedl, že žaloba napadá pouze posouzení obav žalobce z důvodu jeho homosexuální orientace. Odkázal na provedené správní řízení a odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž obavy žalobce v tomto směru řádně a podrobně posoudil (jde-li o neudělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, odkázal na strany 9-14 napadeného rozhodnutí, jde-li o neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, odkázal na strany 17-18 napadeného rozhodnutí).
11. Žalovaný poukázal především na časové hledisko podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobcem, který tak učinil až dne 18. 6. 2021, přestože na území ČR pobývá trvale již od září 2013 a objektivně mu nic nebránilo uvedenou žádost podat již dříve. Zdůraznil, že žalobce se do Ruska až do ledna 2020 pravidelně vracel, ačkoli politicky aktivní měl být již od roku 2014 a problémy kvůli sexuální orientaci měl mít již v roce 2012. I po svém posledním vstupu na území ČR otálel rok a půl, než požádal o mezinárodní ochranu, a učinil tak až za situace, kdy pozbyl oprávnění k pobytu zde a byla mu uložena povinnost její území opustit. V této souvislosti poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které je třeba požádat o azyl neprodleně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2005, čj. 3 Azs 119/2004 – 50, či ze dne 20. 10. 2005, čj. 2 Azs 423/2004 – 81 a ze dne 13. 8. 2008, čj. 2 Azs 45/2008 – 67). Dle jeho názoru se jedná o žádost účelovou, učiněnou ve snaze žalobce legalizovat si svůj další pobyt na území ČR.
12. Žalovaný shrnul azylový příběh žalobce (viz níže) se závěrem, že v jeho případě nelze hovořit o pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu. Žalobce během správního řízení neuvedl žádnou skutečnost, na jejímž základě by správní orgán mohl dojít k závěru, že se v době svého pobytu ve vlasti stal z důvodu své homosexuální orientace terčem adresného zájmu státních orgánů své vlasti či jiných skupin, které by byly ve své činnosti státními orgány podporovány. Žalobce vypověděl, že byl kvůli své odlišné sexuální orientaci ve vlasti dvakrát fyzicky napaden, přičemž musel být hospitalizován. V roce 2012 byl napaden ze strany spolužáků, v roce 2019 byl napaden neznámými osobami. Žalovaný po provedeném řízení dospěl k závěru, že se jednalo o zcela ojedinělé incidenty, které spolu nikterak nesouvisely, a byly spáchány odlišnými

útočníky. Žalobce nebyl vystaven žádnému jednání takové intenzity či systematickosti, aby je bylo možné označit za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Ani v jenom případě se neobrátil na státní orgány s žádostí o pomoc.

13. Žalovaný současně připustil (jak vyplývá i z odůvodnění napadeného rozhodnutí), že si je vědom skutečnosti, že v Ruské federaci panuje problematická situace v oblasti ochrany lidských práv příslušníků LGBT komunity (viz např. Výroční zpráva Human Rights Watch 2021 a Informace OAMP – Sexuální menšiny, ze dne 22. 10. 2021), kdy existuje určité riziko diskriminace či perzekuce těchto osob, takové nebezpečí však není automatické a existují možnosti, jak dosáhnout ochrany proti takovému jednání. Samotná široce rozšířená diskriminace LGBT komunity pak ale ještě neznamená pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že nepopírá obtížnou situaci příslušníků LGBT komunity v Ruské federaci, zdůraznil však, že vždy posuzuje pouze skutečnost, zda v individuálním případě konkrétního žadatele došlo během jeho pobytu ve vlasti, nebo by s přiměřenou mírou pravděpodobnosti mohlo dojít při jeho návratu do vlasti, k závažnému porušení jeho lidských práv, a to pouze a jen z důvodů taxativně vyjmenovaných zákonem o azylu. Zákon o azylu pak rovněž pro naplnění definice pronásledování vyžaduje právě již nastalé či bezprostředně a přímo hrozící porušení nejzákladnějších lidských práv konkrétního žadatele, které jediné může být předpokladem pro udělení azylu z důvodu odlišné sexuální orientace. V případě žalobce však žalovaný takové závažné porušení jeho lidských práv z důvodu jeho homosexuální orientace neshledal ani v minulosti, a ani co do budoucnosti. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce není aktivistou v boji za práva LGBT osob, v Rusku svoji sexuální orientaci na veřejnosti nijak neprojevoval, o jeho sexuální orientaci vědí v Rusku pouze jeho nejbližší rodinní příslušníci, není žádný reálný důvod domnívat se, že by měl mít potíže po svém návratu do Ruska, natož pak být vystaven pronásledování ve smyslu zákona o azylu.
14. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek ve smyslu § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Učinil tak bez nařízení jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného.
16. V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.
17. Žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 18. 6. 2021, doplněné dne 28. 6. 2021 a v rámci pohovoru provedeného téhož dne a doplňujícího pohovoru provedeného dne 9. 11. 2021 uvedl, že má ruskou národnost i státní příslušnost, je bez náboženského vyznání. Je svobodný, bezdětný, v ČR má přítele. Je zdravý, s ničím se neléčí. Ve vlasti od narození žil ve Stavropolu. Nikdy nebyl členem žádné politické strany nebo hnutí. Při svém pobytu v ČR se aktivně zapojoval do podpory „opozičního předáka“ A. N. a dalších aktivistů vystupujících proti současnému režimu v Rusku. Z Ruska vycestoval a do ČR přicestoval letecky 1. 9. 2013 za účelem studia (žádné potíže s vyřízením víza neměl). Studoval na Českém vysokém učení technickém v Praze (ČVUT) do roku 2017, studium nedokončil. Nejdříve měl vízum za účelem studia a následně získal povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, které si pravidelně prodloužoval. V únoru 2021 končila jeho platnost a nestačil si včas požádat o jeho další prodloužení. Policie ČR

rozhodla o jeho povinnosti opustit území ČR. Proti tomu se odvolal, ale odvolání bylo zamítnuto. Neměl jinou možnost jak zde zůstat, a proto požádal o mezinárodní ochranu. Za důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl obavu z návratu do Ruska, protože v ČR prezentoval své politické postoje proti současnému politickému režimu v Rusku a také mu tam hrozí nebezpečí z důvodu jeho sexuální orientace.

18. Dále vypověděl, že si asi ve svých patnácti letech, když mu nevyšel vztah s jeho tehdejší přítelkyní, uvědomil, že je gay. Svoji orientaci se snažil před okolím tajit, ale po čase spolužáci začali vnímat, že je jiný a vyvrcholilo to napadením z jejich strany. K incidentu došlo v červnu 2012, kdy ho spolužáci (asi 6-7) v centru města Stavropol začali osočovat a nadávat mu do „buzerantů“. Když se vůči tomu ohradil, fyzicky ho napadli. Měl zlomenou čelist, vyražený zub a pohmožděnin v obličeji. Rodiče ho odvezli do nemocnice, kde byl hospitalizovaný 9 dnů a následně chodil na fyzioterapii. Své napadení na policii neoznámil. Měl před sebou poslední rok studia, rodiče mu vyřídili individuální studijní plán, do školy docházel pouze na zkoušky. Chodil méně ven, nenavštěvoval žádná setkání nebo společenské akce. Potom se rozhodl studovat v zahraničí a tím vyřešit své potíže. Od incidentu z června 2012 až do odjezdu ze země v září 2013 neměl žádné potíže. Do Ruska se až do konce roku 2019 pravidelně vracel na návštěvy za rodiči, které probíhaly bez problémů, až do té poslední. Objasnil, že na konci prosince 2019 byl ve Stavropolu v parku napaden asi třemi neznámými lidmi, protože měl na batohu duhový odznak LGBT (zapomněl si ho sundat). Nakonec se mu podařilo utéct. Utrpěl otřes mozku a byl na 7 dnů hospitalizován v nemocnici. Ani v tomto případě se neobrátil na policii, neboť dle jeho názoru nemá smysl se v Rusku obracet na policii o pomoc. Vrátil se do ČR, v Rusku od té doby nebyl. Popřel jakékoli potíže s ruskými státními orgány.
19. Pokud jde o jeho politické postoje vůči současnému režimu v Rusku, uvedl, že je začal projevovat až po svém příjezdu do ČR, po „šokujícím jednání Ruska vůči Ukrajině v roce 2014“. Nejdříve různě komentoval jednání ruského státního režimu na sociálních sítích mezi svými známými v Rusku a Evropě. V roce 2018 začal podporovat fond A. N., zaslal mu finanční podporu asi 1 000 Kč (online přes Bitcoin účet), a to ještě jednou v roce 2020. V Praze se také účastnil protestů proti režimu v Rusku (v letech 2018 až 2021, celkem asi čtyř protestů). Je přesvědčen, že by v případě návratu do vlasti mohl mít v této souvislosti nějaké potíže.
20. Dále uvedl, že bydlí v Praze, pracuje jako programátor. Od března 2021 má vztah s přítelem české národnosti, nežijí spolu ve společné domácnosti. V Rusku zůstat nemůže, protože by musel nadále tajit svou orientaci. Uvedl, že homosexualita není porušením zákona, ale státní orgány vytváří atmosféru nenávisti vůči homosexuálům nebo jiným odlišnostem, které se snaží potlačit. Nemá osobní zkušenost s negativním postojem státních orgánů vůči gayům, ale má známé, kteří o tom mluvili, je to i na internetu.
21. V průběhu doplňujícího pohovoru dne 9. 11. 2021 se žalobce opětovně vyjadřoval ke dvěma incidentům ve vlasti, které měl v roce 2012 a 2019 kvůli své sexuální orientaci. Uvedl, že v červnu 2012 ho fyzicky napadli 3 spolužáci a 2 neznámí chlapci, v nemocnici byl si 3 týdny, pak chodil na fyzioterapii. V roce 2019 byl napaden 5-6 neznámými lidmi v parku (protože si z batohu zapomněl sundat placku s barvami LGBT), v nemocnici byl asi týden, pak odjel do ČR. Uvedl, že v Rusku nezná nikoho, kdo by se obrátil na policii a policie mu opravdu pomohla.

22. K politické podpoře A. N. v době, kdy již byl v ČR žalobce uvedl, že akce na které chodil, byly spíše obecné, byla to obecná podpora lidí, kteří vystupují proti ruskému režimu. Začalo to v roce 2014 nebo 2015, největší aktivitu měl v roce 2018 (prezidentské volby). Dále komentoval a sdílel příspěvky na sociálních sítích ohledně různých témat (situace v Čečensku, co dělá K. a další čečenští politici, obecné situace ze života – nedostatečné platy např. lékařů, ekologické otázky apod.). Měl s kamarády skupinu, měli i několik tisíc sledujících. Skončili s tím asi před rokem a půl, předtím než byl A. N. otráven. Asi v létě 2020 smazal všechny příspěvky na sociálních sítích, svůj profil i skupinu, aby se o něho státní orgány nezajímaly. Skončil poté, co se v Rusku zakázalo šíření informací přes internet. Svoji aktivitu na sítích nemůže nijak doložit, vše smazal. Více jak rok není politicky ani veřejně aktivní. Potvrdil, že během svého pobytu v Rusku nebyl politicky ani veřejně aktivní. Uvedl, že nemá žádné objektivní skutečnosti a důvody, proč by se do Ruska nemohl vrátit, ale návratu se obává z toho důvodu, že se o něho stát nepostará, nepomůže mu.
23. Ke své homosexuální orientaci dále doplnil, že nyní přítele nemá, rozešli se. V ČR svou homosexualitu veřejně neprojevoval, jen se tím netajil. Nosil na batohu placku LGBT, když měl přítele, drželi se venku za ruce, mohli se i políbit. V ČR navštěvuje LGBT kluby a akce. Dvakrát byl na Prague Pride (v roce 2014 a 2019), občas chodí do jednoho gay klubu v Praze (vedle Národní třídy, na název si nemůže vzpomenout). O jeho sexuální orientaci ví jeho rodiče a babička. S bývalými spolužáky není od roku 2012 v kontaktu. Obává se, že ho v Rusku kvůli jeho sexuální orientaci zabijí. Situace je tam v tomto ohledu špatná.
24. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Ruské federaci. Konkrétně žalovaný při posouzení žádosti žalobce kromě jeho výpovědi vycházel z Výroční zprávy Human Rights Watch 2021 – Ruská federace, ze dne 12. 2. 2021; Informace Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Přehled údajů o zemi za rok 2020, Rusko (publikováno 2021); Informace OAMP - Ruská federace – postavení policie v Ruské federaci, ze dne 7. 5. 2020; Informace OAMP - Ruská federace - Systém registrace k pobytu, ze dne 12. 7. 2019; Informace OAMP - Ruská federace – bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 17. 6. 2021; Informace OAMP - Ruská federace – Události související s představitelem opozice Alexejem Navalným, ze dne 29. 9. 2021; Informace OAMP - Ruská federace – Sexuální menšiny, ze dne 22. 10. 2021; informací Cizineckého informačního systému (CIS) k osobě žalobce a výpisem z evidence Rejstříku trestů k osobě žalobce ze dne 30. 11. 2021. Žalobce dne 21. 12. 2021 využil možnosti seznámit se s výše uvedenými podklady pro rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu). Proti zdrojům informací, způsobu jejich získání či obsahu neuvedl žádné námitky, nenavrhoval doplnění podkladů, ani žádné další skutečnosti.
25. Krajský soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
26. Mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li správní orgán, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí žadateli přednostně azyl. Pokud dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, posoudí, zda žadatel nesplňuje alespoň důvody k udělení doplňkové ochrany.

27. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
28. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se „pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“ Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí „státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“ Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona „pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.“
29. Krajský soud se z povahy věci musel nejdříve zabývat vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť shledal-li by ji důvodnou, již tato skutečnost sama o sobě by bránila věcnému přezkumu napadeného rozhodnutí.
30. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu může být napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.) anebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Z rozhodnutí musí být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodující a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem ve svých úvahách postupoval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je přitom vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, v jejichž důsledku pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela reagovat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Povinnost odůvodnit rozhodnutí však z druhé strany nemůže být chápána tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument účastníků řízení (srov. obdobně například nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3441/11).
31. Krajský soud v nyní projednávané věci neshledal, že by rozhodnutí žalovaného trpělo nepřezkoumatelností, o čemž také svědčí skutečnost, že s jeho závěry žalobce ve své žalobě polemizuje. Z rozhodnutí je zřejmé, jak žalovaný rozhodl, jak se vypořádal

s výpověďmi žalobce, jaké opatřil podklady pro rozhodnutí a jak všechny tyto skutečnosti i s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu hodnotil ve vztahu k jednotlivým formám mezinárodní ochrany, přičemž řádně odůvodnil (ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu), proč žalobci mezinárodní ochranu nelze udělit.

32. Z obsahu žaloby je zřejmé, že žalobce ve vztahu k neudělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu žádné konkrétní žalobní námitky neuplatnil. Toliko „sekundárně“ a velmi obecně namítl porušení § 3 správního řádu stran posouzení jeho politické aktivity. Krajský soud proto také pouze v obecné rovině konstatuje, že žalobce výslovně uvedl, že v zemi svého původu nebyl členem žádné politické strany nebo hnutí, nebyl nijak politicky aktivní a neměl žádné potíže s ruskými státními orgány. Důvody svého odchodu z Ruské federace v roce 2013 s touto problematikou rovněž nespojoval. Do vlasti se opakovaně vracel. Se svoji politickou aktivitou začal až po svém příjezdu na území ČR (viz níže). V žalobě neuvedl žádnou konkrétní námitku ve vztahu ke své osobě, týkající se odůvodnění neudělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení nebylo prokázáno, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod dle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu.
33. Krajský soud rovněž neshledal, že by žalobce mohl mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu.
34. Žalobce za důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl obavu z návratu do Ruska kvůli své politické angažovanosti během pobytu v ČR a obavu o život kvůli své homosexuální orientaci.
35. Z předestřené azylové příběhy žalobce vyplývá, že zcela legálně a bez potíží vycestoval z vlasti do ČR v roce 2013 za účelem studia. Následně zde až do února 2021 legálně pobýval z titulu dlouhodobého víza za účelem studia. Do vlasti se pravidelně každoročně vracel na návštěvy rodičů (v létě o prázdninách asi na měsíc, v zimě na vánoční svátky asi na dva týdny, jak je zřejmé z kopie jeho cestovního pasu založeného ve správním spisu), naposledy v prosinci 2019.
36. Žalobce se svoji politickou aktivitou začal až na území ČR, v roce 2014 nebo 2015 komentováním a sdílením příspěvků ohledně politického dění v Rusku na sociálních sítích. Uvedl, že svoji aktivitu na sociálních sítích v tomto směru nemůže nijak doložit, neboť vše smazal (v létě 2020), aby se nedostal do zájmu státních orgánů. Do podpory opozičního představitele A. N. se zapojil v roce 2018 (uvedl, že dvakrát finančně přispěl částkou 1 000 Kč do jeho Fondu boje proti korupci (FBK), peníze posílal přes Bitcoinový účet; uvedené nemůže nijak prokázat). V Praze se v letech 2018 - 2020 zúčastnil asi čtyř protestů „proti ruskému režimu“, dle vlastních slov se jednalo o obecnou podporu lidí vystupujících proti tomuto režimu. Byl prostým účastníkem těchto akcí, sám neměl žádné veřejné projevy či jiné aktivity. Svoji účast nemůže rovněž nijak doložit. Uvedl, že již více jak rok není politicky ani veřejně aktivní. V rámci doplňujícího pohovoru k dotazu žalovaného výslovně uvedl, že nemá žádné objektivní skutečnosti a důvody, proč by se do Ruska nemohl vrátit, z internetu smazal všechny své příspěvky a profily. Vyslovil však obavu z toho, že „se o něho stát nepostará“, nepomůže mu.
37. Přes žalobcem nyní tvrzené obavy z návratu do vlasti, krajský soud konstatuje, že z jeho výpovědí jednoznačně vyplývá, že během svých každoročních návštěv (v letech 2014 – 2019) do vlasti neměl žádné potíže s ruskými státními orgány, tím méně v souvislosti v tvrzenou politickou aktivitou, kterou vyvíjel na území ČR. Jak sám uvedl, již rok není

politicky aktivní, všechny své příspěvky na sociálních sítích smazal, o jeho politických aktivitách tedy nejsou žádné důkazy. Krajský soud souhlasí s učiněným závěrem žalovaného, že není žádný objektivní důvod se domnívat, že by žalobci mohlo v případě návratu do vlasti z důvodu jeho dřívější politické angažovanosti hrozit nějaké bezprostřední nebezpečí či azylově relevantní pronásledování. Žalovaný na straně 8 - 9 napadeného rozhodnutí na podkladě informace OAMP - Události související s představitelem opozice A. N. (otrava N., protesty v reakci na jeho zadržení včetně demonstrací v ČR, označení N. organizací za extrémistické) ze dne 29. 9. 2021, odůvodnil, proč žalobce nemůže být po návratu do vlasti nijak postižen za svoji podporu A. N. Z uvedené informace totiž vyplývá, že rozsudkem moskevského soudu ze dne 9. 6. 2021 byly organizace spojené s A. N. – Fond boje proti korupci (FBK), štáby A. N. a Fond práv občanů, zařazeny mezi extrémistické a byla s okamžitou platností zakázána jejich činnost. Uvedený rozsudek nemá retroaktivní účinky, což znamená, že činnost spolupracovníků a podporovatelů A. N. (jeho organizací) uskutečňovaná před nabytím právní moci uvedeného rozsudku nemůže být kriminalizována. V nyní posuzovaném případě žalobce navíc neuvedl, že by ve svých příspěvcích adresně podporoval A. N., hovořil jen o obecné nespokojenosti se situací v Rusku, vyjadřoval se k různým obecným situacím ze života, ekologickým otázkám a pod (viz výše). Žalobce tak nelze označit za aktivního kritika nebo oponenta ruských státních orgánů ani za osobu spolupracující s organizacemi podporujícími A. N. Žalobce dle svého tvrzení (uvedené nijak nedoložil) zaslal peníze na účet FBK v roce 2018 a 2020 (v tomto směru žalovaný pracoval i s informací úniku údajů z „Navalného databázi“ na veřejnost se závěrem, že osoby, které poskytly FBK finanční dar, nejsou perzekvovány a zájem bezpečnostních složek o jejich osobu je činěn na zjištění informací, zda se nestaly obětí trestné činnosti FBK). V případě žalobce ani nelze hovořit o finanční podpoře organizací A. N. Dvakrát přispěl víceméně symbolickou částkou 1 000 Kč, nejednalo se o žádnou pravidelnou podporu či finanční dar takového rozsahu, jež by mohly v žalobci nyní vyvolat důvodnou obavu z případné perzekuce. Žalobce sám uvedl, že svoji politickou aktivitou skončil v létě 2020 (smazal všechny své příspěvky a svůj profil na sociálních sítích). Až do konce roku 2019 se pravidelně do Ruska vracel (i na delší návštěvy – prázdniny) a nikdy neměl kvůli své politické aktivitě žádné problémy se státními orgány. Krajský soud stejně jako žalovaný nemá důvod se domnívat, že by se v tomto směru něco mělo změnit v případě jeho nynějšího návratu do vlasti.

38. Za druhý důvod podané žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl svou odlišnou sexuální orientaci. Žalovaný nezpochybnil sexuální orientaci žalobce, této otázce se podrobně věnoval na stranách 9 – 12 napadeného rozhodnutí. Dle názoru soudu tak nebylo třeba za účelem náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu) provádět výslech svědka – nyní již bývalého partnera žalobce, neboť žalovaný posuzoval důvodnost jím podané žádosti na základě žalobcem poskytnuté informace, že je homosexuál. Z výpovědi žalobce je zřejmé, že byl v této souvislosti ve vlasti dvakrát fyzicky napaden. Poprvé již v roce 2012 ze strany spolužáků. Podruhé v roce 2019 neznámými osobami v parku, protože jak sám uvedl, zapomněl si z batohu sundat duhový odznak LGBT. Ani v jednom případě své napadení neohlásil policii ani jiným státním orgánům s vysvětlením, že by to nemělo smysl. Po vyhodnocení výpovědi žalobce krajský soud souhlasí s názorem žalovaného, že se jednalo o dva ojedinělé incidenty, které spolu nijak nesouvisely, a které byly spáchány zcela odlišnými útočníky z řady soukromých osob. Lze rovněž souhlasit s tím, že v případě spolužáků (bylo jim

v té době 16 let) šlo spíše o mladickou nerozvážnost, související s jejich nedostatečnou rozumovou a mravní vyspělostí. V popsaném jednání, přestože dle výpovědí žalobce došlo k jeho zranění spojenému s hospitalizací, nelze spatřovat psychický či jiný nátlak takové intenzity či systematičnosti, aby je bylo možné podřadit pod definici pojmu pronásledování (ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu) mimo jiné i pro ojedinělost útoku. Lze tak přisvědčit názoru žalovaného, že nepostačí, půjde-li o pouhou sérii ústrků, byť v jednotlivých případech i vcelku intenzivních, pokud tyto ústrky ve svém celku nedosáhnou takové intenzity a systematičnosti, že u dotčené osoby ve zcela zásadní míře snižují kvalitu prožívání, berou jí životní perspektivu a vyvolávají v ní silný pocit celkové bezvýchodnosti a beznadějnosti její situace. Žalobce se rozhodl své potíže vyřešit vycestováním z vlasti – studiem v zahraničí. V případě opakovaných návratů do vlasti se s dotýčnými spolužáky již nesetkal.

39. Pokud jde o napadení v roce 2019 neznámými osobami v parku, jednalo se o nikoli adresný útok vůči žalobci, ale spíše o náhodu. Žalobce sám uvedl, že si zapomněl ze svého batohu sundat duhový odznak LGBT. Jakkoli nelze podobné jednání schvalovat či je zlehčovat, ani v tomto případě se dle názoru soudu nejedná o azylově relevantní pronásledování. Uvedené jednání ze strany soukromých osob, např. z důvodu zastaralých názorů, předsudků či nízké míry tolerance některých jedinců vůči sexuálním menšinám, nelze vyloučit ani ve vyspělých demokratických společnostech. Je pak věcí příslušných státních orgánů (je-li jim takové jednání spojené se zraněním poškozeného oznámeno), jaké kroky k postihu pachatelů učiní. Žalobce v žalobě tvrdí, že žalovanému doložil lékařskou dokumentaci, ze které vyplývá, že při pobytu v domovském státě „čelil pronásledování a utrpěl újmu na zdraví“. Z překladu žalobcem doložených lékařských potvrzení vyplývá, že byl hospitalizován v době od 4. 6. do 15. 6. 2012 na oddělení čelistní a obličejové chirurgie v nemocnici ve Stavropolu, ve stejném zařízení a na stejném oddělení byl hospitalizován také v době od 22. 12. 2019 do 8. 1. 2020 (č.l. 60-62 správního spisu). Tato potvrzení svědčí o hospitalizacích žalobce v nemocnici, leč neuvádějí původ a důvod zranění. Jakkoli soud nezlehčuje žalobcem doložená zranění, nelze pouze na jejich základě dospět k závěru, jak to činí žalobce v žalobě, že jsou důkazem o jeho pronásledování.
40. Výklad problematiky pronásledování ze strany soukromé osoby je v judikatuře Nejvyššího správního soudu dlouhodobě stabilizovaný. Například v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48, jmenovaný soud uvedl, že „*skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.*“ Obdobně se touto problematikou zabýval též v rozsudcích ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 – 51 a ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 – 49. Žalobce v případě obou incidentů nevyužil žádnou z možností vnitrostátní ochrany, kterou žalovaný na podkladě informací o zemi původu shrnul na straně 11-12 napadeného rozhodnutí. Žalovaný při posouzení možností vnitrostátní ochrany nepominul skutečnost, že existují nedostatky v určitých oblastech činnosti policie (viz Informace OAMP - Ruská federace – postavení policie v Ruské federaci, ze dne 7. 5. 2020), ani to, že v Ruské federaci panuje problematická situace v oblasti ochrany lidských práv příslušníků LGBT komunity (Výroční zprávy Human Rights Watch 2021, Informace OAMP – Sexuální menšiny ze dne 22. 10. 2021). To však ještě neznamená, že

každý z této komunity LGBT je pronásledován ve smyslu zákona o azylu, stejně tak nelze hovořit o nemožnosti obrátit se s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány. Žalobce žádnou osobní zkušenost s negativním přístupem ze strany policie či jiných státních orgánů nemá.

41. Po individuálním posouzení případu žalobce krajský soud ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že žalobce nebyl v zemi svého původu pronásledován z důvodu své odlišné sexuální orientace a tato obava není důvodná ani v případě jeho návratu do vlasti. Má rovněž možnost využít institutu vnitřního přesídlení v rámci Ruské federace do hlavního města či větších měst, kde panuje větší tolerance vůči LGBT osobám, což připustil i sám žalobce. Možnostem vnitřního přesídlení se žalovaný věnoval na str. 12-13 napadeného rozhodnutí.
42. Krajský soud po provedeném přezkumném řízení neshledal v postupu žalovaného žádné pochybení, souhlasí proto s učiněným závěrem žalovaného, že v případě žalobce se jedná o žádost účelovou, jejímž cílem byla legalizace pobytu na území ČR. Žalobce o mezinárodní ochranu požádal až v okamžiku, kdy pozbyl oprávnění k pobytu v ČR a byla mu uložena povinnost její území opustit. K tomu však mezinárodní ochrana formou azylu neslouží. Nezbyvá proto než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zneužívat k legalizaci pobytu, když k uvedenému účelu slouží zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, jehož institutů žalobce v minulosti využíval (udělený dlouhodobý pobyt za účelem studia), a jen z důvodu pozdního podání žádosti o prodloužení pobytového oprávnění (důvod azylově irelevantní) se mu nepodařilo tento pobyt dále prodloužit. Rovněž z konstantní judikatury Nejvyššího správního vyplývá, že samotná snaha o legalizaci pobytu není azylově relevantním důvodem (srovnej například rozsudky ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94 nebo ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54), jakož i to, že azyl je institutem zcela výjimečným, který neslouží jako náhrada institutů zákona č. 326/1999 Sb. (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003). V této souvislosti lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005 - 60, v němž se uvádí, že *„Institut azylu není nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit.“*
43. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že *„o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“* V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Azs 119/2004 je uvedeno: *„Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné*

možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.“ Uvedená judikatura plně dopadá i na případ žalobce, který požádal o mezinárodní ochranu až v okamžiku nuceného návratu do vlasti z důvodu vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR, ač mu v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu objektivně nic nebránilo.

44. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud plně ztotožňuje.
45. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a dle § 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Žalobce ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 a dle § 14 zákona o azylu žádné námitky neuplatnil.
46. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
47. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
48. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území ČR těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany věnoval na stranách 16 -17 napadeného rozhodnutí. Řádně se vypořádal s neexistencí hrozby v podobě uložení či vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když mj. přiléhavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikatury Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. V daném případě žalobce neuvedl žádnou relevantní skutečnost, ze které by vyplývalo, že by byl v Ruské

federaci vystaven mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný vycházel jak z jeho výpovědi, tak i z informací získaných ve správním řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž své závěry podpořil odkazem na konkrétní podklady. Žalovaný rovněž zhodnotil, že v Ruské federaci v době vydání napadeného rozhodnutí neprobíhal žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt. Přisvědčit lze i závěru žalovaného, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu]. Krajský soud opakuje, že mezinárodní ochrana nemůže sloužit jako náhrada institutů upravených v zákoně o pobytu cizinců (srov. rozsudek ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 170/2004 - 72).

49. Krajský soud po zhodnocení výpovědi žalobce, posouzení doby a hlavního motivu jeho odchodu z vlasti (studium v zahraničí), důvodů a okamžiku podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a podkladových informací, nedospěl k závěru, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Po provedeném přezkumu má soud za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, jak připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dle kterého: *„Je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*
50. Na základě výše uvedeného soud uzavírá, že neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 odst. 2, 3 a 4 a § 52 správního řádu), proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

51. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 19. září 2022

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně